

Bibliotheca electronic in interlingua

www.interlingua.com

Le Barril de Amontillado

Edgar Allan Poe

Union Mundial pro Interlingua

Le Barril de Amontillado

per Edgar Allan Poe, traducite in interlingua per Patricio Negrete del original angese "The Cask of Amontillado"

Composition: Thomas Breinstrup

Publicate (PDF e epub): april 2013

© 2013 Union Mundial pro Interlingua

Illustration e designo del copertura: Thomas Breinstrup

Tote derechos reservate. Iste texto es facite disponibile pro uso non-commercial solamente. Tote formas de re-vendita o re-distribution electronic o imprimate es prohibite sin permission in scripto. Nulle parte de iste publication pote assi esser re-producite, copiate, conservate in un systema de cercar o transmittite in ulle forma o per ulle methodo: graphic, electronic, mechanic, photographic, registrate sur disco o cassetta o digitalmente, transferite a bases de datos o in altere maniera sin permission in scripto. Es permittite citar in recensiones con indication del fonte.

Bibliotheca electronic in interlingua

www.interlingua.com

Le Bibliotheca electronic in interlingua es un collection de e-libros, redigite e publicate per le Union Mundial pro Interlingua (UMI), www.interlingua.com

Que es interlingua?

Interlingua es un lingua complete perfecte pro communication international a causa de su vocabulario international e un grammatica totalmente regular – sin exceptiones. Centos de millones comprende interlingua a prime vista. Interlingua functiona in casa, in scholas, in officios – in omne locos, ubi on besonia communication sin frontieras. Usa interlingua con tu familia, amicos, in le schola o in tu labor professional. Le avantages es numerose. Il ha multe materiales – sur papiro e electronic: litteratura original e traducite, belletristic e professional, magazines, brochures, e-libros, sites in Internet.

Le Barril de Amontillado

per Edgar Allan Poe

traducite in interlingua per Patricio Negrete

Fortunato e io ambes esseva membros de familias italian multo importante. Nos soleva jocar insimul quando nos esseva infantes.

Fortunato esseva plus grande, plus ric e plus attractive que io. E ille frueva de facer me parer ridicule. Ille offendeva mi sentimentos milles de vices durante le annos de mi infantia. Nonobstante, io nunquam demonstrava mi cholera. Dunque, ille pensava que nos esseva bon amicos. Ma io promitteva a me ipse que un die io punirea Fortunato pro su insultos a me.

Multe annos passava. Fortunato se maritava con un femina ric e belle qui le dava filios. In le profundo de mi corde io le abhorreva, ma io nunquam diceva o faceva ulle cosa que le monstrava como io me sentiva. Quando io surrideva a ille, ille pensava que illo esseva proque nos esseva amicos.

Ille non sapeva que il esseva le pensamiento de su morte que me faceva surrider.

Totes in nostre urbe respectava Fortunato. Alicun homines habeva timor de ille proque ille esseva tanto ric e potente. Nonobstante, ille habeva un puncto debile. Ille pensava que ille esseva un excellente degustator de vinos. Io anque esseva un experto de vinos. Io dispendeva multe pecunia comprante rar e costose vinos. Io immagazinava le vinos in le obscur subterraneos del palatio de mi familia.

Nostre palatio esseva un del plus vetule edificios in le urbe. Le familia Montessor lo habeva habitate durante centos de annos. Nos habeva inhumate nostre mortos in le cameras sub le palatio. Iste tumbas esseva locos silentiose e obscur que necuno salvo io habeva visitate alicun vice.

Tarde un vespere durante le saison del carnaval, io fortuitemente incontrava Fortunato in le strata. Ille vadeva a casa sol ab un festa. Fortunato habeva un aspecto attractive con su habito de multe colores: jalne, verde, purpura e rubie. Super su capite ille portava un bonetto orange, coperite con minuscule campanettas argentee. Io poteva vider que ille habeva bibite troppo de vino. Ille me imbraciava. Ille diceva que ille esseva felice de vider me.

Io diceva que io anque esseva felice de vider le, nam io habeva un problema minor.

”Qual es illo?” ille demandava, ponente su grande mano sur mi spatula.

”Mi car Fortunato,” io diceva, ”Io time que io ha essite multo stupide. Le homine qui me vende vino diceva que ille habeva un rar barril de vino Amontillado. Io le credeva e io lo comprava. Ma ora, io non es tanto secur que le vino es Amontillado.”

”Que!” ille diceva, ”Un barril de Amontillado in iste epocha del anno. Un barril integre? Impossibile!”

”Si, io esseva multo stupide. Io pagava al viticultor le precio complete sin primo demandar vos de degustar le vino. Ma io non poteva incontrar vos e io timeva que ille venderea le barril de Amontillado a un altere persona. Assi, io lo comprava.”

”Un barril de Amontillado!” Fortunato repeteva. ”Ubi es illo?”

Io fingeva que io non habeva audite su question. In vice io le

diceva que io visitarea nostre amico Lucreci. "Ille potera dicer me si le vino es realmente Amontillado," io replicava.

Fortunato rideva in mi facie. "Lucreci non pote distinguer Amontillado de aceto."

Io surrideva e diceva: "Ma alicun personas dice que ille es un degustator de vino tanto bon como vos."

Fortunato sasiva mi bracio. "Porta me a illo," ille diceva. "io degustara le Amontillado pro te."

"Ma amico mie," io protestava, "il es tarde. Le vino es in le cellario, infra le palatio. Celle cameras es multo humide e frigide e le muros gutta con aqua."

"Io non me preoccupa," ille diceva. "Io es le unic persona qui pote dicer vos si vostre viticultor vos ha fraudate. Lucreci non pote!"

Fortunato se dirigeva verso me, e totevia sasiente mi bracio me traheva per le strata a mi casa. Le edificio esseva disoccupate. Mi servitores frueva del carneval. Io sapeva que illes esserea via tote le nocte.

Io prendeva duo candelas grande, los accendeva e dava un de illos a Fortunato. Io comenciava a descender in le obscuritate, con Fortunato detra me. In le base del scala, le humide aere involveva nostre corpores.

"Ubi es nos?" demandava Fortunato. "Io pensava que le barril de Amontillado esseva in vostre cellario."

"Si," io diceva. "Le cellario es trans iste tumbas ubi le mortos de mi familia resta. Securmente, vos non time camminar inter le tumbas."

Ille tornava e me regardava in le oculos. "Tumbas?" diceva ille. Ille comenciava a tussir. Le campanettas de argento de su bonetto tintinnava.

”Mi povre amico,” io diceva, ”quante tempore ha vos habite celle tusse?”

”Illo es nihil,” diceva ille, ma ille non poteva stoppar de tussir.

”Veni,” io diceva decisamente, ”nos retornara. Vostre sanitate es importante. Vos es ric, respectate, ammirate, e amate. Vos ha sposa e filios. Vos mancare a multe personas si vos moriva. Nos retornara ante que vos deveni gravemente malade. Io pote vader al casa de Lucrese pro le adjuta sur le vino.”

”No!” ille critava. ”Iste tusse es nihil. Illo non me occidera. Io non morira de tusse.”

”Illo es ver,” io diceva, ”ma vos debe esser caute.” Ille prendeva mi bracio e nos comenciava a camminar per le frigide e obscur cameras. Nos descendeva de plus in plus in le cellario.

Finalmente, nos arrivava a un parve camera. Il habeva ossos pilate contra un muro. Un porta in un altere muro duceva a un cameretta, con approximativemente un metro de longor e duo metros de altor. Su muros esseva solide rocca.

”Ecce,” io diceva, ”io occultava le barril de Amontillado la.” Io indicava in le direction del cameretta. Fortunato altiava su candela e avantiava in le minuscule camera. Io le sequeva immediatamente. Ille stava stupidemente regardante con oculos fixe duo manicas de ferro incatenate al muro del cameretta. Io prendeva su bracios e los serrava in le manicas de metallo. Illo tardava solmente un momento. Ille esseva multo sorprendite pro luctar contra me.

Io sortiva ab le cameretta.

”Ubi es le Amontillado?” ille critava.

”Ah si,” io diceva, ”le barril de Amontillado.” Io me inclinava e comenciava pulsar al latere le pila de ossos contra le muro. Sub le ossos il habeva un paniero de blocos de petra, alique de cemento e un

parve pala. Io habeva occultate le materiales ibi antea.

Quando io habeva ponite le prime rango de blocos de petra Fortunato jam non esseva ebrie. Io le audiva gemer intra le cameretta durante dece minutas. Tunc il habeva un longe silentio.

Io finiva le secunde e le tertie rangos de blocos de petra. Quando io comenciava le quarte rango, io audiva Fortunato comen-
ciar agitar le catenas que le teneva al muro. Ille tentava tirar los ab le muro de granito.

Io surrideva a me mesme e stoppava de laborar pro fruer melio del ascoltar del ruito. Post alicun minutas, ille stoppava. Io finiva le quinte, le sexte e le septime rangos de blocos de petra. Le muro que io construева in le porta attingeva ora quasi mi spatulas.

Subito, forte critos irrumpeva ab le gorga del homine incatenate. Durante un momento io me inquietava. Que occurrerea si alicuno le audiva? Tunc io poneva mi mano super le solide rocca del muros e io me sentiva salve. Io regardava in le cameretta, ubi ille totevia critava. E io anque comenciava critar. Mi critos esseva plus forte que le sues e ille stoppava.

Il esseva quasi medienocte. Io finiva le octave, le none e le decime rangos. Restava solmente un petra pro le ultime foramine in le muro. Io esseva super le puncto de mitter lo quando io audiva un longe riso detra le petras.

Le riso faceva mi capillos erecte. Tunc Fortunato parlava, con voce triste que jam non pareva ille.

Ille diceva: "Vos vos ha ben burlate de me. Nos nos ridera de isto tosto con un vitro de celle Amontillado. Ma non es il tarde? Mi sposa e mi filios essera attendente nos. Que nos vade via."

"Si," io replicava, "que nos vade."

Io attendeva que ille diceva un altere cosa. Io audiva solmente

mi proprie respiration. "Fortunato!" io vocava. Nulle responsa. Io vocava novemente. "Fortunato!" Totevia nulle responsa.

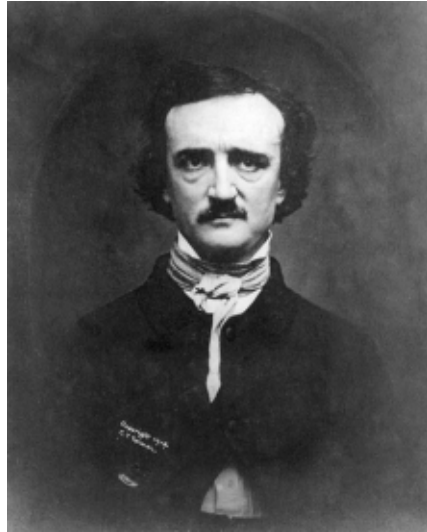
Io hastava poner le ultime petra in le muro e poner le cemento. Tunc io pulsava le pila de ossos in fronte del nove muro que io habeva construite.

Isto esseva cinquanta annos retro. Durante un medie seculo, necuno ha toccate celle ossos. "Que ille reposa in pace!"

SUPER LE AUTOR

Edgar Allan Poe (19 de janu-
ario 1809-7 de octobre 1849),
autor, poeta, redactor e critico
american. Nasceva in Boston
como filio de duo actores. In
1827 ille publicava "Tamerlane
and Other Poems". In le etate
de 27 annos ille se maritava con
su cosina Virginia Clemm de 13
annos. Post su morte de tu-
berculose in 1847 ille esseva
alcoholisate e moriva in Balti-
more, ubi on le trovava sur le
strata, in le etate de 40 annos.

Edgar Allan Poe es cognoscite pro su contos gothic, novellas
de incubo. Originalmente ille scribeva pro magazines que ille mesme
redigeva. In januario 1845 ille publicava su poema "The Raven" (Le
corvo), que deveniva immediatamente un successo. Ille es considerate
le creator del prime moderne detective private del litteratura e assi es-
seva le modello, quando Arthur Conan Doyle creava Sherlock Hol-
mes.

Centos de films ha essite create secundo su collection "Tales
of the Grotesque and Arabesque" (1840).

Le photo de Edgar Allan Poe es per C.T. Tatman, 1904.